

Po popoldanski pobožnosti se vrneta z očetom domov. Z novimi prelepimi slikami v duši se vrača Francelj z Marijine božje poti in kljub vsem nezgodam, ki so ga zadele, se še danes z veseljem spominja svojega prvega pota v Crngrob.

Na potu je res tudi nekaj prestal. Zato je pa tudi tembolj zaslužil, da so ga imenovali romarja.

(Nadaljevanje.)



## Mati in deca.

Ernest Šušteršič.

**C**etvero svoje dece je ljubila mati z enako ljubeznijo. Vsa v skrbeh zanjo, jo je učila, naj veže njihova srca vez pravtolike ljubezni, kakor je njena. Nikoli naj ne umre v njih dušah spomin, da so oni deca, ki jo je dojila ena mati in ji pela nad zibelkami sladke pesmi ljubezni v istem jeziku. »Ko pojedete po svetu, naj vam bo jezik svet, ki sem ga jaz učila.«

In četvero dece je zapustilo materino hišo. Šli so po svetu, govoreči vsi besede domače. In v njih srcih je ostala sveža podoba skupne matere dolgo, dolgo.

Sčasom so si pa vsi štirje ustanovili lastna gospodarstva. Spomin na mater jim je tedaj jel bledeti. Vsak si je nadel celó drugo ime. Tisti, ki si je postavil domačijo med Dravo in Adrijo, se je imenoval Hrvata. Na jugovzhodu od tega si je zgradil bivališče Srb. Tretji otrok je pa zašel v sužnost. Toda bil je krepak in ni poginil v robskem trpljenju. Radi svojih dobrih lastnosti ga je pričel gospodar ljubiti. Naučil se je njegovega jezika, prevzel njegove šege, ki so se mu zdele boljše od lastnih. Naposled mu je dal gospodar celo svojo hčer Mongolo za ženo. Zapustil mu je tudi vse gospodarstvo, njemu in vnukom, a tudi svoje ime Bolgar.

Četrty otrok je pa potoval najdalje po svetu. Zadržali ga niso ne sovražniki, ne orjaške planine. Do svoje matere je pa ohranil toliko spoštovanje, da ni hotel niti izpremeniti svojega imena. Imenoval se je Sloven ali Slovenec.

